

16. Past

*Vodo pravěká,
snad nemiluješ, dítě, člověka?*

Antonín Dvořák, Rusalka

Mara měla pocit, že snad spolkla rampouch. Bolestivě ji píchal v žaludku a roztřásal ji zimou. Když stála na zastávce autobusu, musela si pažemi obejmout tělo, jak se klepala. Asi na mně ke všemu ještě něco leze. Kdybych tak měla auto, zatoužila, měla bych o tolik pohodlnější život. Po nepříjemné cestě v hrkajícím autobuse ušla ještě ten kus k sobě domů. Budu chtít auto, ujasnila si. Ať jen Peter zkusí cokoli namítat. Některé věci nepodléhají promlčení, takže bacha, vážený. Přišla domů, uvařila si čaj proti nachlazení a k němu přiložila paralen. Na záznamníku našla vzkaz od Michala, který se zajímal, jak se jí daří. Od deseti k pěti, ty moudrá hlavo, řekla mu v duchu Mara. Bylo jí špatně a neuměla rozlišit, jestli víc po těle nebo po duši.

Cítila se zoufale osamělá, opuštěná jako toulavá kočka. Naposledy takovou mizérii zažívala, když ji Tomáš tehdy odvezl domů. A tentokrát je v tom taky namočený. Přesunula si hrnek s čajem do ložnice a zalezla do postele. Poslední útočiště, pomyslela si drkotajíc zuby. V krku ji začínalo šhubavě bolet. Dnes už nic nespravím, říkala si, když kladla hlavu na polštář a zavírala oči. Zítra. Zítra o všem rozumně pouvažuju, jak mi radila Karolina. Hlavně bez očekávání a bez emocí.

Neklidně usnula. Ve spánku ji rušil havran, který nad ní s hlasitým krákáním lítal a pořád na ni dorážel. Odháněla ho, jak mohla. Dneska ne, dej mi pokoj. Byl vytrvalý a nad ránem nad ní stejně získal převahu. Letěli spolu nad zalesněnou krajinou. Hluboko dole pod nimi vlci rváli nějaké velké zvíře, které příšerně nařikalo skoro lidským hlasem. Železitý pach krve stoupal až k ní. Přímo cítila, jakou má Krumm chuť na zbytky té hostiny.

Ne, to ani náhodou ne. Při té představě se jí zvedal žaludek. Já o tobě, Krumme, vím, že jsi mrchožrout, ale mě do těch svých hnusných zálib nezatahuj.

Letěli tou krajinou dál až k noční vatře, kterou si tam rozdělali nějací chlapi. Zněla hlasitá divoká muzika a oni tancovali odzemek. Ten, co tancoval nejlépe, měl krásnou

urostlou postavu a dlouhé vlasy. Byl oblečený jenom ve volných lněných kalhotách ukončených širokým koženým opaskem a v krpčích s vysokým řemínkovým šněrováním na bílých vlněných ponožkách.

Chci pryč, Krumme, kňourala Mara. Chlapi mě nezajímají. Jsou to parchanti, jeden jako druhý. A ti, do kterých bys to neřekl, jsou parchanti ze všech největší.

Krumm se na ni vztekle vrhnul a praštil ji zobanem rovnou do čela. Ta rána v ní něco uvolnila. Z očí se jí konečně vyhrnuly slzy a s nimi i veškeré bolestivé poznání.

Já jsem zamilovaná, uvědomila si. Jsem zamilovaná do pana Doolittlea. Panebože, tohle se nesmí nikdo, ale opravdu vůbec nikdo dozvědět. Kéž bych to nevěděla ani já sama.

Co budu dělat, meditovala ráno, když celou tu svou neradostnou bilanci shrnula. Je to tak, zamilovala jsem se do *medvídka* Tomáše. Odříkaného chleba největší krajíc. Můžu si sice svařit lékořici, k tomu cukr se skořicí, ale z minulosti vím, že je to nanic. Mara neprožívala ani jedinou pozitivní emoci, jež se obvykle se slovem zamilovanost pojí. Všechny lásky, které zatím prožila, byly jako pozvání k tanci s ďáblem. Akorát to bylo někdy tango a jindy šlapák. Konce však byly vždycky stejné, poznamenané sobectvím, zlobou a násilím.

Ted' už ďábel v podobě krásné kuchařky a účetní v jedné osobě ani nečekal a vstoupil do děje hned na počátku. Mara si s nevolí uvědomila, jak je Tomáš z Anny vždycky unešený. Hrozně ji popudilo, když je spolu naposledy viděla sedět v bistru, poté co se vrátili z nějakého výletu ve dvou. Do přírody ji bere, aby si odpočala. Že já pro něj makám od nevidím do nevidím a ještě přes čas, to je mu jedno. Odkáže mě do patřičných mezí, kdy se mu jenom zachce. Na Nikolaje je Tomáš v poslední době jako kat. Jasně, žárlí na něj, považuje ho za soka. Jenomže ona ví to, co on netuší. Nikolaj se totiž o tu omezenou, s vařechou srostlou slepici jenom kamarádsky stará, a to pouze na Michalovu otravnou žádost, protože ten myslí, že osamělá kuchtička potřebuje ochranu. Nikolaj o ni nijak nestojí, i když ona o něj možná ano. Jen se na ni podívá těma svýma černýma očima a slečna z bistra je červená až za ušima, jak si Mara všimla. Medvídkovi však tuhle interní informaci na nos věšet nebude, to je jasné.

Jak se mi to jenom přihodilo, lámala si hlavu. Takhle blbě spadnout do vlastní pasti.

Zamilovat se měl přece on do ní, do Mary, a to jako blázen. Tak zněl původní plán. Nebyl sice žádná oslnivá hvězda, ale byl to docela příjemný chlap, jenž po ohavném skandálu se Šimonem a Michalově strohém, ponižujícím příkazu, aby dala ruce pryč od jeho vzácného Nikolaje, vzbuzoval naději na kousek normálního, bezpečného vztahu. Vzpomněla si, jak se

radovala ze snadného vítězství, když jej získala jako parťáka pro společenský život. Samozřejmě že to bylo fajn a ona mu v rámci projektu *Pagmalion* výrazně pomohla, aby jí v roli společníka nedělal ostudu, ale to byla verze pro něj. Od začátku si přála a dělala vše pro to, aby se do ní zamiloval. Tohle byl její tajný plán uvnitř plánu, s nímž se nesvěřila ani přítelkyni Karolině. Cítila, že jí to Tomáš dluží minimálně za to pitomé poučování a cepování, jež na ni zkoušel. Pak, až by patřičně zahořel, by mu dala lehce pocítit, jak pitomé zásady stanovil, co se týče oddělování práce a vztahů. Určitě měla v plánu nechat ho trochu trpět, plus nějaké to prošení a usmířování. A potom, až by mu po přiměřeném zdráhání odpustila, by jim spolu eventuelně mohlo být docela fajn.

Bohužel, věci nešly zcela podle jejích představ. Kdyby totiž šly, těžko by ho po ránu, když myslel, že v ateliéru není živé duše, slyšela zpívat procítěným hlasem: „*Anička pyšná, z komory vyšla...*“

Co jen budu dělat, opakovala si, zatímco si svařovala čerstvý zázvor a hledala pastilky proti bolesti v krku. Opravdu jí nebylo dobře, měla zvýšenou teplotu, což mívala pouze výjimečně a v krku jí hořelo. O co, že mi nikdo ani nezavolá, pes po mně neštěkne. Kdo by se o mě taky staral, když je mi blbě, žejo. Na snídani ani pomyšlení. Upíjela čaj a pozorovala skrz okno mokrou zahradu. Kapky deště dopadaly s tichým šuměním na listy keřů, které se pod nimi jemně otrásaly. Zázvor ji uklidňoval svou vůní a svým teplem uvolňoval její bolavý krk.

Ach, můj bože, přemýšlela, muselo se mi to přihodit nějak v rámci toho pygmalionského úsilí. Vždyť jsem ho měla pořád plnou hlavu, od rána do večera jenom Tomáš a Tomáš. Jak jsem vymýšlela, co by mu slušelo a co by se mu líbilo, co se hodí k jeho životnímu stylu a tak stále dokola. Chodili spolu po obchodech spontánně ruku v ruce jako pár, jež na veřejnosti představovali. Zkoušel si spousty věcí, ona mu u toho pomáhala a prodavačky ji přitom oslovovaly „mladá paní“. Najednou si byli velmi blízko, najednou jej vnímala nejen očima, ale také ostatními smysly, fyzicky. Samozřejmě k jejímu okouzlení přispělo ještě i to focení, u něhož měla už poprvé potíže udržet si od svého modelu patřičný odstup. A já hloupá jsem si myslela, jaká je to velká zábava, zatímco past už se chystala sklapnout. Z lovkyně, jež si slibovala slavné a sladké vítězství, se nějakým hloupým omylem, který nebyla s to rozpoznat, zase stala kořist. Povzdychla si a zavrtěla hlavou nad svou zpozdilostí.

Vzpomněla si, jak ho chránila, aby se u Hajdukových nestal hned zkraje obecním kašpárkem, na což se Karolina spolu s Pastorkem, jemuž teď chyběla zábava, poměrně dost těšili. Dala si práci vysvětlit mu zásady etikety v potřebné míře, ale zároveň takovým způsobem, aby se ho nedotkla. Byla pořád u něj a ve střehu, aby trhlina v narychlo vybudované potěmkinské vesnici Tomášova společenského nátěru zůstaly bez povšimnutí. Občas se vloudila chybka, pravda, jako když tehdy Karolině s vervou doopravdy políbil ruku, a to zrovna před pobaveným Nikolajem. Ten si ho, panečku, vychutnal, četla mu to v očích. Taky ho občas v poslední vteřině vyťahovala z rozevřených dravčích čelistí Johana Hajduka, jenž Medvídkovi s chutí chystal rafinované pasti. Tenhle Valášek se svéráznými názory pro něj představoval neodolatelné pokušení.

Ale jí se to podařilo dost slušně vychytat a Medvídka téměř vždycky zachránit, a to tak diskrétně, že o polovině nebezpečí, jímž bez úrazu proplul, neměl ani potuchy. A další plánované lekce společenského chování a vybraného stolování by spravily ještě mnohé. Ještě že její máma měla příbory a nádobí všeho možného a nemožného druhu. Předkové si na vznešené stolování potrpěli a matka sama také, takže měli všechno, včetně kleštiček na šneky. Bude stačit jenom to vyndat z příborníku na půdě a zinscenovat komplikovanou večeři. Jsou tam vůbec kuriozity, na té půdě, někdy si bude muset najít čas a pořádně ten prostor prozkoumat. Po vernisáži, slibovala si.

Celou tu dobu měla pocit, že Tomáš její vstřícnost oceňuje a její zájem opětuje, a to i přes roztoužené ranní popěvky o Aničce. Vzpomněla si na polibek, který jí dal tam u Karoliny. Ten byl všechno, jenom ne předstíraný. Ještě teď se při té vzpomínce usmála. Tomášův výkon se pak dočkal jakéhosi divného, kyselého komentáře od Pastorka, ale Johana prostě teď už nikdo nebere vážně. Co se jeho týkalo, dusil se vlastním jedem a Mara měla dojem, že už ani Karolina na něj nemá nervy, jako že s ním vždycky předtím ve všem svorně držela basu. Po svém návratu ze zahraničního léčení chodil zanedbaný, naštvaný a prudil, koho mohl. Docílil akorát tak toho, že se mu všichni začali obloukem vyhýbat.

Na druhou stranu je nutno vzít v úvahu, že to teď má opravdu moc těžké. Navštívím ho, rozhodla se Mara. Možná na mě bude hnusný, ale pojmu to jako skutek milosrdenství. Nakonec jsem Karolině slíbila podporu. Zvedla telefon a vytočila číslo Karoliny. Sdělila jí, že leží s nachlazením, ale že by je ráda s Johanem navštívila někdy koncem týdne, kdy už jí bude určitě líp, pokud se jim to hodí. Hodilo se jim to v pátek dopoledne, a tak se tedy domluvily.

Dobře jsem se rozhodla, řekla si. Nebudu pasivně čekat a užírat se, jak na mě všichni kašlou. Odsunula se do kuchyně uvařit si další hrnek čaje.

Zazvonil telefon, k jejímu překvapení Tomáš. „Ahoj, Tome,“ pozdravila. Jenom se jí chtěl přeptat, jestli je v pohodě.

„V úžasné pohodě,“ procedila, „Mám teplotu a bolí mě celý člověk.“

„Dovezu ti, co potřebuješ, říkej.“ Tomáš vždycky mluvil krátce a k věci, ale o to účinněji, bez meškání konal. Vyjmenovala mu tedy tři položky z lékárny a asi pět z marketu. Vize Tomášova blížícího se příchodu ji přiměla k rychlé návštěvě koupelny. Světle zelené přiléhavé tričko a široké hedvábné vzorované kimonové kalhoty sladěné s trikem tón v tónu byly tím pravým. Vlasy vyčesala do japonského uzlu a na krk přidala malý šáteček, aby si jej držela v teple. Byla připravena. Napila se čaje a rozhodla se, že se pustí do práce. Všecko je lepší než nečinné čekání. Nedovolím, aby o mně dál rozhodovali druzí, zopakovala si znovu statečně. Postavila hrnek na stůl a začala vybalovat kabelu. Zahlídla v tašce jakési neznámé černé desky a chvíli si nad nimi lámala hlavu, než si vzpomněla, že je to Nikolajovo album.

Tak do toho, povzbudila sebe samu. Tohle bude přesně ten druh fotek, jež nemusela mít. Naaranžované, nepřirozené skupinky, špatně zvolené záběry jednotlivců a komické momentky, ty obzvlášť. Vždycky, když se k podobnému objektu, jako je tohle album, blížila, bavila se hádáním, která z těch ohavností bude uvnitř převažovat. Tentokrát vsadila na fotky oficírů a venkovské skupinky zabírané někde *na dače*.

Statečně album otevřela. Nedávalo jí to smysl, protože vypadalo prázdné. No, Koljo, oslovila jej v duchu, ty prostě nezklameš. Jsi vždycky ještě divnější, než jsem myslela. Nechala album rozevřené a hleděla na jeho černotu. Od doby, kdy ji Nikolaj navštívil, právě když se koupala, věnovala spoustu času tomu, aby se v protichůdných pocitech, jež v ní on i jeho návštěva vyvolaly, aspoň trochu vyznala. Nakonec jí však z toho všeho jasně vykryštovala pouze nechuť se celým problémem zabývat. Na její vkus byl trochu moc komplikovaný, ten problém i sám Nikolaj. Pravda, řekl jí, že je do ní zamilovaný, a řekl jí to přesvědčivě, s jímavou směsicí touhy, smutku a zvláštní nahořklé sebeironie. Jenomže na druhé straně, ona už s nevypočitatelným, náladovým Nikolajem Alexandrovičem zažila svoje. A taky nechtěla riskovat, že po ní Michal zase začne při nějaké příští příležitosti kvůli Nikolajovi křičet. Vůbec se jí nelíbil ten těsný a podle jejího názoru nezdravý vztah, jenž ty dva muže spojoval, kterýžto dojem jí víc než jasně potvrdila také Karolina. Ta mínila, že

Nikolaj je nezralý a příliš podřidivý *kluk*, zatímco Michal s ním s potěšením strká, kam se mu líbí. *Psycholog*, ušklíbla se přitom její přítelkyně. *Proč se jím asi tak stal.*

Ano, vztah k Michalovi v Nikolajově životě hrál očividně hlavní roli. Michal pískl a Nikolaj hned vyskočil a běžel se věnovat Anně bez ohledu na to, co snad chtěl sám. A možná, rozumovala, je tenhle jejich podivný vztah taky příčinou, proč si Nikolaj k ní, Maře, vlastně nic nedovolí. Dokonce se jí zdálo, že Nikolaj přes veškerou svou zamilovanost vlastně litoval, že nebyl schopen svůj cit k ní natolik potlačit, aby mohl nechat celou věc plavat. Kdyby mohl, jistě by dal přednost možnosti nekomplikovat si život žádnou zbytečnou láskou. Ale i kdyby té jeho vazby na Michala nebylo a její vztah s Nikolajem měl skvělou, ničím nezkalenou perspektivu, byla zde ještě věc, jež se týkala jen jí samotné. Šlo tady o její pevné rozhodnutí, že konečně vezme svůj život do vlastních rukou. Něco zamýšlela, něco si předsevzala a rozhodně se teď nechtěla zase stát, jako už ve svém životě pokolikáté, pouhou součástí plánů někoho jiného, obětí jeho nálad, milostí a nemilostí. Nebude skákat, jak jí pískají, a měnit podle potřeb jiných všechno, co si sama naplánovala, už ne. A jí se v tuto dobu prostě Nikolajovo vyznání vůbec nehodilo. Nikolaj už svou příležitost dostal a dokonale ji promarnil, tak ať si na tu další hezky počká. Pokud ještě přijde.

Mara sice nebyla žádná cudná panna, ale vždycky chodila jenom s jedním mužem, když nebrala v potaz jepičí avantýrky s kolegy, jež do výčtu svých vztahů nijak nepočítala. Buďto k němu právě hořela vášnivým citem, nebo se s ním divoce milovala, nebo se spolu do krve hádali, ale vždy to na ni působilo jako spolehlivá blokáda vůči těm ostatním. Žádný jiný než ten momentálně vyvolený jí po tu dobu nic neříkal. S objektivní krásou nebo dalšími osobními kvalitami to nemělo co dělat. Zauvažovala, jestli by Nikolaj snesl pravdu. Jestli mu na ní opravdu záleží tak, jak tvrdí, tak možná snesl, přemýšlela. Třeba počká, až mě to pobláznění zase pustí. Protože Medvídek, objektivně vzato, přesně zapadá mezi ty chlapy, co to s nimi končovalo vždycky špatně. Včera se na ni podíval takovým způsobem, jako by ji chtěl na místě sežehnout a navždy očistit zem od její přítomnosti. Po tom všem, co pro něj udělala a dělá. Anča nedělá nic a Tomáš je samý cukrblik a zdvořilost.

Ale Nikolaj je, přes veškeré stinné stránky své povahy úplně jiný, nezná jiného muže, jenž by mu byl podobný. Vlastně by se s ním sblížila ráda, ale na nějaké bezpečné, přátelské rovině. Vždyť si to tak vlastně tehdy řekli, *kamarádi nafurt* a ona to brala vážně. Bylo by skvělé mít s ním svobodný a zároveň třeba i docela důvěrný vztah bez věčné úzkosti, bez toho kolotoče kšeftů, nedůstojných her a pastí. Srdce se jí při té představě blaženě otevřelo. Ano, to

by chtěla, to by vážně chtěla. Jak by bylo krásné odpočinout si a vědět, že je v bezpečí, s někým, kdo ji má prostě a nekomplikovaně rád a s nímž si může dovolit ten luxus být jenom sama sebou. Moci říkat druhému beze strachu pravdu a slyšet pravdu taky od něj. Karolina se sice nahlas smála, když spolu mluvily na téma možnosti přátelství s muži, ale Karolina má také svoje slepé skvrny. Cítila jasně, že Karolina je sice velmi chytrá a zkušená ženská, ale že také zjevně existují věci, jimž vůbec nerozumí. No, a časem, až si ona i Nikolaj vyjasní, co vlastně ve svém životě potřebují a co ne, se prostě uvidí.

A co se Medvídka týče, ten čím míň bude tušit, jak ji má v podběráku, tím pro ni bude lépe. Musí před ním to svoje fatální uklouznutí utajit, jak jen bude moci. Od nynějška si pěkně pohlídá svou rozzářenou ochotu sloužit jeho blahu do roztrhání těla a třeba by si s ním mohla příležitostně dopřát nějaký nezávazný sex. Tak se nejspíše zbaví svých iluzí o něm a všechno se sympaticky urychlí. Beztak, usoudila, bude v posteli takový buran jako ve všem ostatním. To by mohlo významně pomoci. Potlačila chvění, které se jí zmocnilo, když si vzpomněla na zážitek na buranově motorce. Ano, je přitažlivý, když mu to teď sluší, ale to, k čemu došlo tehdy večer, to byla její práce a ne jeho, usoudila. Pozorovala jej pak z temného okna, hlasitý dech, tváře v ohni, se směsí vzrůstajícího strachu z jeho vzteku a touhy po něm. Pět minut, deset. Přeskočí ten plot? Zjistí, že nechala odemčené dveře? A co bude pak? Patnáct minut, obrátil harleye, odjel a nechal za sebou její úzkost i zklamanou naději. Ale nepochybovala, že se to mezi ní a Tomem nakonec stane, a ona pak určitě nebude nikomu hlásit, že s ním spí. Nikolaj se to třeba nikdy nedozví. A potom, Nikolajovi na těchto záležitostech možná nijak zvlášť nezáleží, podobně jako Michalovi. Kdo ví, Nikolaj byl v této věci záhadný jako Sfinga.

A až se Mařino nadšení pro Medvídka vybouří, jako že nic netrvá věčně, nastane kýžený pokoj. Pak ať si Roháč namluví, koho chce, klidně třeba i milou Annu z bistra. Jsou pro sebe akorát tak dost dobří, zamračila se. Použité zboží ti ráda přenechám, vážená. Její pohled opět zaregistroval černou plochu prázdného fotoalba. Pak se naráz rozhodla, energicky ho sklapla a vytočila Nikolajovo číslo.

„Ano, Maro,“ ozval se jeho hluboký, melodický hlas.

„Ahoj. Chci ti říct, že jsem nemocná, nějaká viróza. Musím zůstat pár dnů v klidu a omezit aktivitu. Volám, abys věděl, že jsem na tebe nezapomněla.“

Trochu zaváhal, než se zeptal. „Chceš, abych se zastavil?“

„Záleží, jestli máš čas, vím, že toho teď máte kupu,“ odpověděla lehkým, neutrálním tónem.

„Tak ve středu večer. Moc rád se vybodnu na společnost paní Karoliny. Co tam, když ty budeš doma.“

Jeho slova ji zahřála u srdce. „Tak domluveni, těším se.“

Představila si Tomáše bez ní u Hajduků. S chutí tě v tom jednou nechám vymáchat samotného, pane Doolittle, pomyslela si. Aspoň mě oceníš. Trochu se uklidnila. Za roh nikdo nevidíme, nevíme, co bude. Ale vždycky je dobré mít aspoň nějaký plán.

Probudil ji zvonek. V krku ji bolelo přímo pekelně. Vstala a šla otevřít. Je mi fakt zle, usoudila, když ani neřeším, jak vypadám. Tomáš vešel a vnesl do jejího domu svou příjemnou, ráznou, zemitou energii. Vyložil všechno, co jí opatřil, na kuchyňský stůl a zarazil ji, když mu chtěla nákup zaplatit. To je pozornost pacientce, řekl.

Uvařila čaj a nesla jej chodbou. Neodolala a pozvala ho do zadní místnosti s krbem, s psychedelickými obrázky na zdi, avantgardními plakáty a nábytkem vhodným k povalování, profláknuté ve společnosti mladých umělců jako dějiště úžasných mejdanů. Obří přečpaná knihovna a starý psací stůl dodávaly prostředí intelektuální punc.

Rychlým pohledem do zrcadla na chodbě zjistila, že navzdory chorobě vypadá úžasně. Trochu v poslední době zhubla, takže vyhlížela jako modelka. S výraznou tváří, bohatými vlasy a teplotou zrůžovělými líce.

Jeho pohled nevěřičně kroužil po místnosti. V očích měl tak čitelnou směs závidosti, obdivu a odsouzení, že se Mara div rozesmála nahlas. Naservírovala čaj na stolek a rozložila se na pohovce do nenucené pózy. Po třetím usrknutí čaje provokativně řekla: „Nabídla bych ti jointa, jenže jsi na to už starý. A navíc mám hodně přísného šéfa.“

Líně schystala všechno potřebné a začala štíhlými prsty balit cigarety.

Přijal její hru. „Řekni mi, co je to za chlapa. Kontroluje ti snad soukromí?“

„Je to pekelný suchar a taky pokrytecký maloměšťák. Snaží se mi na něco přijít, kudy chodí. A kdybys viděl, jak nesmyslně žárlí. Dokonce i na mého kolegu motorkáře, ale stoprocentně by to popřel. Kdyby tušil, že jsem s tebou teď v tomto podezřelém bohémském doupěti, nejspíš letím,“ zasmála se. Kvůli bolesti v krku to zaznělo interesantně chruplavě.

„Vždyť už jsem starý, třeba by byl v klidu,“ opáčil Tomáš. Tolik se toho o sobě snad ani nechtěl dozvědět. „Jestli mi nedáš joint, tak mi půjč ten svůj.“

Když si zapálila, předala mu ho a on zkušeně potáhl. Tmavé obočí se jí zvedlo údivem a on ukázal v rošťáckém úsměvu silné bílé zuby.

„Teda, v tom je vidět praxe,“ zapředla. Předal cigaretu zase jí a pak ona jemu. Po třetím potáhnutí si najednou rozpustila svůj uzel, lehla si naznak a položila mu hlavu do klína. Vyfoukl kouř, odložil cigaretu a hleděl na ni.

„Onehdy,“ řekla, „jsem viděla nějaké chlapy v lese tancovat odzemek. Nevíš o tom něco?“

Hrábl jí rukou do bohatých vlasů a ona přivřela oči. „Co měli který na sobě?“ zeptal se a jemně ji prsty pročesával. Popsala mu to a vyfoukla lehce kouř směrem k němu.

„Jak to děláš, Maro?“ zeptal se. Chvilí přemýšlela. Potom malátně vzala jeho ruku a položila si ji na solární plexus. Zavřela oči, tiše dýchala a chvíli společně vnímali vzájemné propojení, hřejivé a příjemné. „Tak nějak,“ naznačila neurčitě.

Potáhl z cigarety. „Líbilo se ti, jak tancuju?“ zeptal se.

Chvilku mlčela a pak důrazně prohlásila: „Jo.“ Rozesmáli se a nemohli přestat.

„Celou dobu se chci zeptat, cos mi to naposled provedla na té motorce,“ podíval se na ni shora a trochu ji zatahal za vlasy.

Zvrátila hlavu dozadu a zaúpěla. „Nemohla jsem si pomoci. Harley a ty. Dodnes kvůli tomu trpím všelijakými představami. Chybělo fakt málo a byla bych se tam s tebou pomilovala. Naštěstí mě zastavila myšlenka na šéfa a jeho přísné zásady.“

„Pošli ho, vola, do háje,“ řekl chraplavě a lehl si vedle ní. „Mně zase holky zakázal psycholog,“ zavrnl jí do ucha. „Nevím, co mám dělat.“

„Psychologa samozřejmě musíš poslouchat,“ rozesmála se. „Já jsem poslouchala na slovo a vida, v jakém průseru zase lítám.“ Zvedla se na lokty a hleděla mu do tváře. Její voňavé vlasy ho šimraly na krku i v obličeji.

Jemně na ni foukl kouř. „Já už dneska nemůžu jet zpátky,“ vysvětlil jí.

„Tak můžeš spát na kanapi v ateliéru.“ Pronesla parodujíc ho. Chytil ji a začali se se smíchem kočkovat.

Najednou s tím přestala a zůstala tiše ležet.

„Co je zas?“ zeptal se netrpělivě.

„Medvídek Pú řekl, že ta chvíle před svačinou, ještě než ji sníš, je na celé věci to nejhezčí,“ nadhodila a trochu se usmála. „Je brzo, Tome. Nebo možná pozdě, co já vím. Nabízím ti to kanape.“

„Ne ne ne. To neberu. To už tu jednou bylo, na té motorce. Jdu s tebou.“

„Fajn, Roháčku,“ odvětila lehounce. Vzala ho za špičky prstů a vedla k sobě do ložnice, kolem stolku se zrcadlem, kde byly rozloženy všechny ty třpytivé poklady, k její velké bílé posteli, nad kterou visel obraz havrana. Zapálila před zrcadlem svíčky a založila do přehrávače disk. Ozval se křik ptáků a zvuky mořských vln narážejících na břeh. „To jsem nahrála na ostrovech. Moje oblíbená muzika,“ prozradila a trochu se odmlčela. Atmosféra se neznatelně změnila.

„Dáme si nějaké pití.“ Navrhla mu a přinesla červené, suché a příjemně svíravé. Podala mu vysoký skleněný pohár a on se zhluboka napil. Začal ji líbat, v souladu se svými zvyky přímočaře a dobytvačně. Cítil, jak pod jeho útokem roztává. Potom, když ji už dost políbil a právě se chystal v milostné hře zásadněji pokročit, najednou ucítil, jako by se od ní proti své vůli vzdaloval a propadal někam do chladné, temné vody.

„Promiň, Medvídku,“ zašeptala mu do ucha a něžně mu foukla kouř do rozčuchaných vlasů. Než pak vedle něho usnula, otočila se kolem jeho těla jako kočka kolem milovaného kotěte, a ať se Krumm snažil, jak chtěl, pevně Toma držela celou noc.